

HOMOSEKSUALNOST

U savremenom kapitalizmu stvaraju se pokreti sve brojnijih homoseksualaca koji bi po Marksovom „humanizmu-naturalizmu“ spadali u degenerisanu društvenost i na taj način u degenerisanu prirodnost. Ne radi se o „poremećenoj“ biološkoj prirodi čoveka (čovek je heteroseksualno biće i ima organsku predispoziciju za pederastiju), već o vladajućim društvenim odnosima i njima odgovarajućim vrednosnim izazovima. Nije reč o „bolesnom čoveku“, već o bolesnom društvu. Ne treba, stoga, lečiti ljude, već treba stvoriti „zdravo društvo“ (From) u kome će stasati zdravi ljudi. Homoseksualnost je konkretna društvena (istorijska) pojava koja je uslovljena prirodom vladajućeg poretka. Ona je oblik u kome se pojavljuje određeni vrednosni sistem koji uređuje odnose između polova i kao takva je konkretni vid društvenog funkcionisanja. Antički pederastički Eros ima bitno drugačiju prirodu od na kapitalistički način uslovljene homoseksualnosti. Homoseksualna zajednica danas jedan je od oblika u kome se pojavljuje na kapitalistički način degenerisana društvenost. Razvoj homoseksualnih odnosa odgovara raspadu porodice kao oplemenjene prirodne zajednice i postajanju braka ekonomskom zajednicom. Homoseksualne zajednice dobijaju legitimnost „društvenosti“ ne u odnosu prema porodici kao oplemenjenoj prirodnoj zajednici, već u odnosu prema usamljeničkom beznađu koje stvara kapitalizam. Homoseksualna zajednica je krajnji oblik na kapitalistički način degenerisane porodice, a razvoj pederastije doprinosi ukidanju mogućnosti stvaranja porodice kao oplemenjene prirodne zajednice. Istovremeno, uništavajući čoveka kao prirodno i ljudsko biće kapitalizam uništava autentičnu društvenost čime sterilise Eros i na taj način uništava mogućnost biološke reprodukcije društva. „Reprodukcija društva“ postala je segment destruktivne kapitalističke reprodukcije koja se, kao i sve druge oblasti života, zasniva na principu „Pare ne smrde!“. Veštačka oplodnja, prodaja semenog materijala, iznajmljivanje materice, prodaja dece - sve su to legalni i legitimni oblici kapitalističke reprodukcije. Kapitalizam uvlači u svoju egzistencijalnu i vrednosnu orbitu sve pogubnije posledice koje proizvodi dajući im institucionalni status i stvarajući od njih sredstvo za svoj razvoj.

Kada se ima u vidu da kapitalizam uništava čoveka kao prirodno i ljudsko biće, suština braka je opstanak čovečanstva kao humanizovane prirodne zajednice. On je institucionalizovana zajednica žene i muškarca koja pruža mogućnost za stabilnu biološku reprodukciju društva i za odgajanje dece. Kada je brak lišen životvorne (rodne) dimenzije on gubi osnovni razlog postojanja. Istovremeno, bez životvorne dimenzije brak postaje ljuštura u koju je moguće ubaciti najrazličitije sadržaje. Ako se pođe od homoseksualnog principa kao osnove za uspostavljanja bračne zajednice, zbog čega ne dozvoliti sklapanje braka između braće, između sestara, između majke i ćerke, oca i sina, babe i unuke, dede i unuka...? Rodbinska veza ima značaj pre svega u perspektivi biološkog opstanka, što znači polazeći od toga da incest dovodi do telesnog i mentalnog degenerisanja potomstva. U homoseksualnim odnosima, koji nemaju rodni karakter, taj problem ne postoji. Postajanje homoseksualnosti temeljnim principom braka ruše se sve granice i sa njima tradicionalno shvatanje porodičnih veza koje se zasnivaju na heteroseksualnom odnosu. Istovremeno, ukida se istorijska dimenzija čoveka i u tom kontekstu humanistička i egzistencijalna vizija budućnosti čovečanstva. Ne samo kako će izgledati, već kako će biti moguć opstanak ljudskog društva ukoliko ono bude pretvoreno u pedere i lezbejke? Na to pitanje kapitalizam može da pruži odgovor koji ima tehničku prirodu: veštačka oplodnja, što znači tehničko proizvođenje dece. U savremenom svetu homoseksualnost je postala anti-egzistencijalni princip. Ona je jedan od načina na koji se uništava reproduktivna moć čovečanstva i proizvodi sterilno društvo. Homoseksualnost se pojavljuje danas kao deo sveta koji biološki propada i koji uništava čoveka kao prirodno, društveno, kulturno biće... Ona je postala anti-biološki kao destruktivni princip.

Kakva je priroda „prava homoseksualaca“ može se videti u odnosu prema ostvarivanju prava dece. Kakva je to „humanost“ koja se obračunava sa osnovnim potrebama i pravima dece? Umesto

borbe za očuvanje porodice i u tom kontekstu borbe za pravo dece da imaju oba roditelja i njihovu ljubav i brigu, insistira se na „pravu homoseksualaca da usvajaju decu“. Istovremeno, zajednica dece sa jednopolnim „roditeljima“ postaje uzor za „porodicu budućnosti“. U konačnom, zbog čega deca treba da imaju roditelje? Zbog čega se ne uspostave farme za proizvodnju i odgoj dece – kao što je to predlagao Platon i kao što su to uradili nacisti? Usvajanje dece nije samo jedan od načina „rešavanja problema“ dece bez roditelja, već je postao princip na kome se zasniva homoseksualni brak. Ono se zasniva na posledicama koje stvara kapitalizam kao par excellence nehumani poredak, tačnije, na lišavanju dece mogućnosti da zadovolje svoje osnovne ljudske potrebe. Usvajanje podrazumeva da su deca lišena svojih pravih roditelja, odnosno, da su lišena prava da imaju oca i majku. Umesto „otac“ i „majka“, na Zapadu u ličnim dokumentima sve češće stoji „prvi i drugi roditelj“. Jedni „proizvode“ i odbacuju decu, a drugi ih usvajaju. Usvajanje dece postalo je robno-novčana i tehnička operacija. Decu prodaju i kupuju kao stvari. Za kupljenu decu važi „period pod garancijom“ - kao i za svaku drugu robu. Zajedno sa odbacivanjem prava dece da imaju roditelje, odbacuje se humanistička pedagogija, što znači pedagoški sistem koji se zasniva na nastojanju da se oplemeni prirodno biće čoveka putem porodice kao oplemenjene prirodne zajednice. Istovremeno, lišavanje dece roditeljske ljubavi i poštovanja uzrok je najtežih mentalnih bolesti i najgorih oblika društvene patologije.

Osnovno pravo dece je pravo na budućnost, a to znači pravo na humani svet i na zdravu životnu sredinu. Realizovanje potreba dece kao ljudskih i prirodnih bića postalo je pitanje opstanka čovečanstva. Nastojanje najreakcionarnijih kapitalističkih grupacija da broj stanovnika na planeti svedu ispod jedne milijarde podrazumeva sterilisanje ljudi i uništavanje „prekobrojnih“. U tom kontekstu, deca nisu više „najveće blago“, već najveća opasnost za opstanak čovečanstva. Budućnost se ne sagledava polazeći od stvaralačkih potencijala čoveka i humanističke vizije sveta, već polazeći od „činjenice“ da su prirodni resursi ograničeni i da tome treba prilagoditi broj ljudi na planeti. Umesto da se teži iskorenjivanju potrošačkog ludila koje vlada u najrazvijenijim kapitalističkim zemljama Zapada, koje je glavni uzrok sve dramatičnijeg propadanja planete, sve su glasniji zahtevi da se unište milijarde „prekobrojnih“, što pre svega znači deca. Uništavajući decu kapitalizam uništava životvornu snagu čovečanstva i pretvara ljudsko društvo u svet telesno i mentalno degenerisanih metuzalema.

U homoseksualnom odnosu ljudsko telo gubi izvornu erotsku dimenziju i biva instrumentalizovano na neprirodni i nehumani način. Ono postaje predmet seksualnog egzibicionizma pri čemu najvažniju ulogu dobijaju delovi tela koji nemaju veze sa izvornom erotskom, pogotovu ne sa životvornom prirodom čoveka. Ne radi se o oplemenjenom prirodnom, već o denaturalizovanom i stoga dehumanizovanom odnosu pri čemu je telo „partnera“ svedeno na sredstvo za izazivanje orgazma. Penetracija penisa u anus predstavlja (povređujuće) nasilje nad organizmom „partnera“ i (kao i „oralni seks“) degradirajući oblik „seksualnog opštenja“. Psihološki osnov homoseksualnosti nije potreba emancipovanih ljudskih bića za ljubavlju, već strah od usamljenosti, odbačenosti, neizvesnosti... Umesto ravnopravnih odnosa između „partnera“, dominira potčinjavanje i podavanje, što znači sado-mazohistički odnos koji je neposredni izraz položaja čoveka u kapitalizmu kao klasnom poretku koji se zasniva na principu „Gazi ili puzi!“. Potreba za dominacijom i potčinjavanjem postaje osnov dijalektike „seksualne igre“. „Preuzet“ je model međuljudskih odnosa na kome se zasniva vladajući odnos između žena i muškaraca pri čemu su žene svedene na objekat seksualnog izživljavanja.

Težnja za realizovanjem čoveka kao ljudskog bića daleko prevazilazi (homo)seksualnu dimenziju čoveka. Insistiranje na homoseksualnosti kao osnovnom pitanju sa kojim se određuje čovekobivstvo postaje način sakaćenja ljudskosti i proizvođenje „jednodimenzionalnog“ (Markuze) čoveka. Ljudskost je redukovana na određeni tip seksualnosti. Biti „neko“ znači biti gay ili macho-man. To postaje osnovni oblik društvene samopotvrde čoveka sa kojim se uklanjaju drugi oblici samopotvrde čoveka kao samosvojnog bića. Na taj način čovek biva ukinut kao istorijsko, slobodarsko i vizionarsko biće. „Pokret homoseksualaca“ zasniva se na redukovanoj ljudskosti i degenerisanoj društvenosti. Čovek dolazi do svoje ljudske samosvojnosti i društvenosti putem svoje seksualnosti, a ne preko građanskog statusa, klasne pripadnosti, nacionalne samosvesti, porodice, kulture, političkih i religioznih ubeđenja... „Ponos“ se ne vezuje za borbu za slobodu, za nacionalni opstanak i društvenu pravdu, za očuvanje prirode i čovečanstva... već za (homo)seksualnost koja

ima anti-egzistencijalni karakter. Homoseksualci nisu „ponosni“ zato što su ljudi, već zato što su „pederi“ i „lezbejke“. Seksualnost više nije lična stvar, već dobija spektakularnu javnu promociju. Potreba za društvenošću svedena je na seksistički egzibicionizam koji ima banalni cirkuzanerski karakter. Redukovana ljudskost ima danas bitno drugačiju prirodu nego što je to bilo u prošlosti. Ona se pojavljuje u odnosu prema sve realnijoj mogućnosti uništenja sveta i u odnosu prema stvaralačkim moćima čoveka koji je u stanju da ukine klasno društvo i stvori novi svet.

„Borba za prava homoseksualaca“ ukazuje na hipokriziju kapitalističkog sveta. Zašto je „borba za prava homoseksualaca“ lišena opšte-ljudske i vizionarske dimenzije? Zašto se oni koji se pozivaju na „humanost“ kada je reč o homoseksualcima, ne bore protiv nehumanog, a za humani svet? „Borba za prava homoseksualaca“ nema humanistički, već politički karakter i služi očuvanju postojećeg sveta. Parade homoseksualaca su vrhunske manifestacije „demokratije“, a „poštovanje prava homoseksualaca“ vrhunski pokazatelj „humanosti“ vladajućeg poretka. Nametanjem pitanja „ostvarivanja prava homoseksualaca“ uklanjaju se sa javne scene pitanja od kojih zavisi opstanak čovečanstva i sloboda čoveka: biološko propadanje naroda, bespoštedna pljačka radnih slojeva, umiranje od bolesti, gladi i žeđi, droga, kriminalizovanje društva, uspostavljanje policijske države, nepismenost, usamljenost, uništavanje čitavih naroda od strane „demokratskog“ Zapada, eksperimenti sa genetskim materijalom, proizvođenje sve destruktivnijih sredstava za masovno uništenje, „zapašivanje“ stanovništva i zemljišta, mentalne bolesti, uništavanje zemljišta i živih organizama genetski modifikovanim biljkama, havarije na nuklearnim postrojenjima, samoubistva, nasilje, sve skuplje medicinske usluge i sve pogubnija manipulacija farmaceutskim preparatima, sve veće socijalne razlike i sve veća beda u kojoj žive radni slojevi, deca i penzioneri, sve zagađenija životna sredina, sve otrovnija hrana, monopol kapitalista nad medijima... Istovremeno, „borba za prava homoseksualaca“ postaje unošenje razdora među ljude na temelju njihovog seksualnog opredeljenja sa čime se razbijaju oni oblici društvenosti (nacionalna i klasna integracija) koji pružaju mogućnost čoveku da opstane i ostvari slobodu. Umesto da se teži humanom svetu i istinskoj ljudskosti, „rešenje problema“ homoseksualaca traži se u kapitalizmu koji proizvodi najgore oblike društvene patologije. U nehumanom društvu humana pitanja mogu da budu „rešena“ jedino na nehumani način. Samo u humanom društvu humana pitanja mogu biti rešena na humani način.

Pitanje (homo)seksualnosti može biti shvaćeno na humanistički način samo u kontekstu realizovanja celovite ljudskosti i to u perspektivi borbe za očuvanje života na zemlji i stvaranja humanog sveta. Kritička distanca prema kapitalizmu s aspekta humanog društva istovremeno podrazumeva i kritičku distancu prema homoseksualnosti s aspekta čoveka kao oplemenjenog prirodnog (životvornog) i društvenog bića. Na toj osnovi homoseksualci kao emancipovani ljudi mogu da daju doprinos razvoju takvih društvenih odnosa koji pružaju mogućnost da se prevaziđe (homo) seksualna jednodimenzionalnost. Treba praviti razliku između homoseksualaca koji su emancipovani ljudi i homoseksualaca čiji se pogled na svet i budućnost zasniva na njihovoj seksualnoj orijentaciji. Prvi su u stanju da sagledaju homoseksualnost kao društvenu pojavu u kontekstu borbe za opstanak čovečanstva i stvaranja humanog sveta; drugi su lišeni kritičke i vizionarske svesti i beznadežno su zaglibljeni u blatu kapitalizma. Emancipacija homoseksualaca kao ljudi od homoseksualnosti samo je jedan od oblika u kome se čovek oslobađa neprirodnih i nehumanih potreba koje je kapitalizam stvorio u čoveku. Zapravo, emancipacija homoseksualaca od homoseksualnosti samo je jedan od oblika u kome se čovek emancipuje od kapitalizma. Čovek koji je svestan pogubnih posledica razvoja kapitalizma treba da se suprotstavi demonu koji je kapitalizam usadio u njega i to na taj način što će se, zajedno sa drugim ljudima, boriti protiv kapitalizma a za humani svet. Svi smo mi žrtve kapitalizma. Svi mi od ranog detinjstva nosimo u sebi klicu zla koje se, u neljudskom svetu, razvija uništavajući ljudsko u nama. Svi smo mi skloni nasilništvu, svi smo ljubomorni, sebični, „perverzni“, destruktivni... Pitanje je, samo, koliko smo u stanju da kontrolišemo i prikrivamo zlo koje je u nama. Jedini način da se čovek izbori protiv zla koje je usađeno u njega je da se bori protiv poretka koji stvara zlo i pospešuje njegov razvoj. Usamljeničko beznade je tlo na kome se najuspešnije razvija kapitalističko seme zla. Razvoj međuljudskih odnosa i stvaranje od društva zajednice slobodnih ljudi najbolji je način na koji čovek može da suprotstavi zlu i da razvije svoju ljudskost. Radi se, zapravo, o razvoju emancipovane i borbene društvenosti. Zato su od prvorazrednog značaja pokreti kao što je to „Occupy Wall Street“ i

druge građanske inicijative i radnički pokreti koji izvlače ljude iz njihovih usamljeničkih jazbina i pružaju im mogućnost da, boreći se protiv nehumanog sveta, dožive sebe kao društvena bića. U borbi za opstanak čovečanstva i za stvaranje humanog sveta u prvi plan će izbiti one osobenosti ljudi koje ih spajaju i čine ljudima.